DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
9. december 1999 *

I sag C-299/98 P,

CPL Imperial 2 SpA, Pescara (Italien),

og

Unifrigo Gadus Srl, Napoli (Italien),

ved advokat G. Celona, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat G. Margue, 20, rue Philippe II,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 9. juni 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-10/97 og T-11/97, Unifrigo og CPL Imperial 2 mod Kommissionen (Sml. II, s. 2231), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg

* Processprog: italiensk.

hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward (refererende dommer), og dommerne P.J.G. Kapteyn og H. Ragnemalm,

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 31. juli 1998 har CPL Imperial 2 SpA (herefter »CPL Imperial 2«) og Unifrigo Gadus Srl (herefter »Unifrigo Gadus«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. juni 1998 i de forenede sager T-10/97 og T-11/97, Unifrigo og CPL Imperial 2 mod Kommis-

sionen (Sml. II, s. 2231, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellanternes påstand bl.a. om annullation af Kommissionens beslutning K(96) 2780 endelig udg. af 8. oktober 1996 (herefter »den anfægtede beslutning«).

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

2 Det fremgår af den appellerede dom, at appellanterne, der er selskaber, der driver handel med fiskerivarer, i 1990 og 1991 fra Norge indførte nogle partier torsk og herved benyttede EUR 1-certifikater, der angav, at varerne hidrørte fra Norge, således at de kunne fortoldes efter den for denne type varer gældende toldpræferenceordning.

3 I 1993 fik Verona Toldkontor fra det norske toldvæsen oplysninger om, at eksportøren ikke var i stand til at føre bevis for, at varerne hidrørte fra Norge, og det meddelte derfor appellanterne, at det havde besluttet efterfølgende at opkræve tolden. Appellanterne påberåbte sig over for toldvæsenet deres gode tro og anmodede om, at tolden ikke blev opkrævet, og om, at toldvæsenet forelagde sagen for Kommissionen.

4 Den 30. januar 1996 bekræftede appellanterne over for de italienske myndigheder, at de havde sat sig ind i sagen, som myndighederne nu stod i begreb med at forelægge Kommissionen, og at de ikke havde bemærkninger i den forbindelse.

5 Ved skrivelse af 6. februar 1996 forelagde de italienske myndigheder Kommissionen sagen vedrørende appellanternes anmodning og anmodede den om at tage stilling til, om der i det foreliggende tilfælde var grundlag for at undlade at opkræve tolden, der i alt androg 148 890 000 ITL, i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om

opkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1).

6 Den 8. oktober 1996 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, hvis artikel 1 lyder således:

»Tolden på i alt 148 890 000 ITL, der er omhandlet i Italiens henvendelse af 2. februar 1996, skal opkræves.«

7 Efter denne beslutning fremsatte de italienske myndigheder over for appellanterne krav om betaling af tolden.

8 På baggrund heraf anlagde appellanterne ved stævninger registreret på Rettens Justitskontor den 17. januar 1997 sager til prøvelse af beslutningen, og gjorde herved gældende, at der forelå en tilsidesættelse af artikel 871 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse bestemmelser til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1), af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

9 Retten har ved den appellerede dom frifundet Kommissionen for appellanternes påstande.

Den appellerede dom

10 De relevante dele af den appellerede dom går ud på følgende:

— Retten forkastede i præmis 37-41 appellanternes argumentation om, at de sagsakter, som Kommissionen havde til rådighed ved sagens behandling, ikke var fyldestgørende, og at Kommissionen derfor i henhold til artikel 871, stk. 1, i forordning nr. 2454/93 skulle have anmodet om supplerende oplysninger, herunder navnlig Høyesterett's dom af 2. april 1993, hvori oprindelsesattesternes gyldighed blev betvivlet. Retten har i præmis 39 i den appellerede dom fastslået, at appellanterne ikke bestred de norske myndigheders oplysninger om, at eksportøren var ude af stand til at bevise, at de omhandlede varer hidrørte fra Norge, og at de ikke i den brevveksling, de havde med de italienske myndigheder, havde bestridt disse oplysninger. Retten nævner i præmis 40 i den appellerede dom, at appellanternes repræsentant i skrivelse af 30. januar 1996 erklærede, at han intet havde at tilføje til de aktstykker, som var blevet tilstillet Kommissionen. På grundlag heraf fastslog Retten i præmis 41, at Kommissionen herefter kunne nå til det resultat, at det dossier, der var blevet forelagt den, var fuldstændigt, og at den ikke havde grund til at anmode om supplerende oplysninger.

— I den appellerede doms præmis 53-66 fastslår Retten, at kun fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd, giver ret til, at efteropkrævning af told undlades, jf. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79. Betingelsen herom kunne ikke anses for opfyldt, når de kompetente myndigheder er blevet vildledt af eksportørens urigtige angivelser, som myndighederne ikke skal kontrollere eller bedømme gyldigheden af. Det er herefter importøren selv, der må træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for at undgå risikoen for en efteropkrævningssag, og appellan-

terne kunne ikke påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

— Vedrørende CPL Imperial 2's subsidiære påstand om annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt angår det krævede toldbeløbs størrelse, fastslog Retten i præmis 81-84 i den appellerede dom, at Kommissionen kun har kompetence til at afgøre spørgsmålet, om betingelserne for at anvende artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 er opfyldt, og ikke fastlægger den toldskyld, der skal opkræves, idet den blot henviser til det beløb, som de kompetente myndigheder anfører i deres anmodning.

Appellen

11 Appellanterne har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den appellerede dom ophæves, og følgelig annulleres den anfægtede beslutning.

Subsidiært:

— Det fastslås, at denne afgørelse ikke har den virkning, at spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for at gennemføre efterfølgende opkrævning af tolden

er opfyldt, anses for afgjort, idet spørgsmålet herom skal afgøres ved de nationale domstole.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

Principalt:

— Appellen afvises.

Subsidiært:

— Kommissionen frifindes i det hele.

Under alle omstændigheder:

— Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Ifølge procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise appellen.

Det første anbringende

Det første led af det første anbringende

14 Appellanterne har med det første led af det første anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat deres ret til forsvar og fællesskabsretten, idet den ikke har anerkendt, at Kommissionen efter artikel 871, stk. 1, i forordning nr. 2454/93 har en pligt til at undersøge, om de sagsakter, Kommissionen modtog fra de italienske myndigheder, indeholdt alle de oplysninger, der krævedes til en undersøgelse af det pågældende tilfælde, for så vidt som appellanterne ikke har deltaget i proceduren. De er hverken blevet gjort bekendt med, at proceduren fandtes, eller blevet hørt af Kommissionen. Appellanterne har desuden gjort gældende, at Kommissionen burde have taget hensyn til den af Høyesterett afsagte dom, for så vidt angår varernes oprindelse.

15 Det bemærkes, at det fremgår af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF) og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, at appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være støttet på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har tilsidesat fællesskabsretten (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 36).

16 Det fremgår desuden af de nævnte bestemmelser, at appel kun kan støttes på, at Retten har tilsidesat visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket. Alene Retten har kompetence til på den ene side at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den behandler, og på den anden side til at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har omvendt Domstolen i medfør af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF)

kompetence til at gennemføre sin kontrol med Rettens fastlæggelse af disse faktiske omstændigheders beskaffenhed og dens retslige konklusioner heraf (jf. bl.a. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 48 og 49, og af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 21).

17 Det bemærkes, at det fremgår af de faktiske omstændigheder, som Retten har fastlagt, at Kommissionen ikke behøvede at anmode om supplerende oplysninger for at træffe den anfægtede beslutning, idet de sagsakter, den havde modtaget, var fuldstændige. Appellanterne havde anmodet de italienske myndigheder om at forelægge sagen for Kommissionen og havde udtalt, at de ikke havde yderligere at føje til de sagsakter, som var blevet overgivet til Kommissionen, og Retten har derfor med føje fastslået, at denne ikke havde anledning til at fremsætte anmodninger om supplerende oplysninger. Den eneste oplysning, der ikke fandtes i de sagsakter, der blev tilstillet Kommissionen, var oplysningen om Høyesterett's dom af 2. april 1993. Som nævnt i præmis 42 i den appellerede dom fastslås det imidlertid ikke i denne dom, at de omhandlede varer hidrørte fra Norge, og den kunne således ikke få nogen betydning for den anfægtede beslutning.

18 Herefter skal det første led af det første anbringende forkastes.

Det andet og det tredje led af det første anbringende

19 Appellanterne har med det andet og det tredje led af det første anbringende gjort gældende, at Retten har fortolket og anvendt artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 urigtigt. De har således gjort gældende dels, at Retten ud over de tre betingelser i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 har stillet endnu en

betingelse ved at pålægge dem bevisbyrden for, hvor de omhandlede varer stammede fra, dels at det er umuligt for dem at føre det krævede bevis.

20 Selv om en appel som fremhævet af Kommissionen skal afvises, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten (jf. navnlig kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, præmis 38), må det dog fastslås, at det andet og det tredje led af appellanternes første anbringende skal admitteres. For appellanterne kritiserer dermed — om end kun yderst kortfattet — den fortolkning, som Retten har givet af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.

21 Appellanternes kritik på dette punkt skal imidlertid forkastes.

22 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at efter artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 skal tre kumulative betingelser være opfyldt, for at de kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af importafgifter, nemlig at afgiften ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder har begået, at debitor har handlet i god tro, og i forbindelse med toldangivelsen har overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter (jf. bl.a. dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 12, og af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 83).

23 Retten har i det foreliggende tilfælde kun taget stilling til den første af de i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 opstillede betingelser. Den fastslog i den

appellerede doms præmis 62-65, at denne betingelse ikke var opfyldt i den foreliggende sag, og at det derfor var ufornødent at tage stilling til de øvrige betingelser.

24 Retten fastslog i denne forbindelse i den appellerede doms præmis 39, at eksportøren ikke var i stand til at godtgøre de omhandlede varers oprindelse og drog heraf med føje og i overensstemmelse med Domstolens faste praksis den slutning, at oprindelsen var ukendt (jf. dom af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen m.fl., Sml. I, s. 6381, præmis 17, og dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 16). Retten fremhævede endvidere, at appellanterne ikke havde bestridt konstateringen af, at eksportøren var ude af stand til at bevise, at de omhandlede varer hidrørte fra Norge.

25 Det fremgår på dette punkt af fællesskabsrettens bestemmelser, at det påhviler eksportøren gennem fremlæggelse af relevant dokumentation af enhver art at bevise, hvilken oprindelse varerne har (jf. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 60-64, samt artikel 10, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 2937/77 af 20.12.1977 om gennemførelse af afgørelse nr. 1/77 truffet af den blandede komité EØF-Norge om tillæg til og ændring af protokol nr. 3 angående definitionen af begrebet »varer med oprindelsesstatus« og angående metoderne for administrativt samarbejde og om erstatning af visse af ovennævnte blandede komités afgørelser (EFT L 344, s. 1)).

26 Retten har således ikke som anført af appellanterne opstillet endnu en betingelse om, at importøren skal føre bevis for varernes oprindelse.

27 Herefter skal det andet og det tredje led af det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende

28 Appellanterne har med deres andet anbringende kritiseret Rettens fortolkning af begrebet »fejl«, som toldvæsenet har begået, for så vidt som den derved fastslår, at der ikke foreligger en fejl, der kan tilregnes toldvæsenet selv, når den behandling, det fejlagtigt har givet varerne, er i overensstemmelse med eksportørens angivelser. Ifølge appellanterne er toldvæsenet blevet vildledt og betingelsen i artikel 5, stk. 2, er derfor opfyldt.

29 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende klart skal afvises, idet de argumenter, hvormed det underbygges, blot er en ordret gentagelse af den allerede for Retten fremførte argumentation.

30 Det skal imidlertid fastslås, at appellanterne med dette andet anbringende har kritiseret Rettens fortolkning af begrebet »fejl«. Dette er en retlig omstændighed, og anbringendet skal derfor admitteres.

31 Det må imidlertid fastslås, at Retten med føje i den appellerede doms præmis 58-61 har fastslået, at de kompetente myndigheder ikke begik en fejl, idet de var blevet vildledt, navnlig vedrørende varernes oprindelse, af afgiftsskyldners urigtige angivelser, som myndighederne ikke skal kontrollere eller bedømme gyldigheden af (jf. Mecanarte-dommen, præmis 24, og dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 92).

32 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at kun fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd, giver ret til, at efteropkrævning af told

undlades (jf. Mecanarte-dommen, præmis 23, og dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 91).

33 Det andet anbringende skal derfor forkastes.

Det tredje anbringende

Første led af det tredje anbringende

34 Appellanterne har med det første led af det tredje anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat princippet om den berettigede forventning ved at udtale, at der er forbundet en vis kommerciel risiko med det pågældende marked.

35 Kommissionen har anført, at appellanterne hermed blot ordret gentager de argumenter, de havde fremført for Retten, og at dette led af anbringendet derfor skal afvises.

36 Det bemærkes herved, at anbringendet kan admitteres, for så vidt som appellanterne — om end meget kortfattet — dermed kritiserer den appellerede dom.

37 Det skal imidlertid fastslås, at Retten med føje i den appellerede doms præmis 62 og 63 har anført, for det første, at Fællesskabet ikke bærer de skadelige følger af

ukorrekt adfærd hos importørernes leverandører, for det andet, at importøren kan anlægge erstatningssag mod den, der har forfalsket certifikatet, og for det tredje, at en påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, samtidig med, at han vurderer, hvilket udbytte en handel med præferenceberettigede varer kan indbringe, må kunne bedømme, hvilke risici der findes på det pågældende marked, og indkalkulere dem som normale ulemper i forbindelse med handelen (jf. dom af 11.12.1980, sag 827/90, Acampora, Sml. s. 3731, præmis 8, og af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 59).

38 Det bemærkes, at det påhviler de erhvervsdrivende selv i deres kontraktforhold at træffe de foranstaltninger, der kan afværge risikoen for en efteropkrævning (jf. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 114, og Pascoal & Filhos-dommen, præmis 60).

39 Det første led af det tredje anbringende skal herefter forkastes.

Det andet led af det tredje anbringende

40 Med det andet led af det tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat EF-traktatens artikel 30 og 36 (efter ændring nu artikel 28 EF og artikel 30 EF), idet den har udtalt, at der forekommer en »toldmæssig«

risiko og dermed indirekte, at en skjult begrænsning for samhandelen i Fællesskabet er en nødvendighed.

41 Det bemærkes, at efter artikel 113, stk. 2, i Domstolens procesreglement kan der ikke under appel foretages nogen ændring af sagsgenstanden, som den har foreligget for Retten (jf. kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, præmis 47).

42 En parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten — her om, at traktatens artikel 30 og 36 er blevet tilsidesat — er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at prøve Rettens bedømmelse af anbringender, der er blevet behandlet af Retten (jf. kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, præmis 49, og dommen i sagen Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., præmis 59).

43 Selv om det lægges til grund, at det fremførte anbringende bygger på en påstået retsvildfarelse, som Retten har givet anledning til, følger det af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, sammenholdt med artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter påstanden herom (jf. kendelsen i sagen San Marco mod Kommissionen, præmis 37).

44 Appellanterne har ikke på nogen måde mere præcist udviklet, hvorledes traktatens artikel 30 og 36 skulle være tilsidesat, men har blot udtalt, at »hele handelen i Fællesskabet vil blive berørt af denne 'risiko' og må derfor være omfattet af en forsikring, der dækker muligheden for eventuelt flere år efter

eksporten at skulle betale en told, der ikke længere findes«, og at »der er tale om et meningsløst synspunkt«.

45 Herefter skal det andet led af det tredje anbringende afvises.

Det fjerde anbringende

46 CPL Imperial 2 har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat »non bis in idem«-princippet, samt artikel 5 i forordning nr. 1697/79 og artikel 220 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), idet den ikke annullerede den anfægtede beslutnings bestemmelser om, at Kommissionen godkender efteropkrævning af den told, der er anført i en toldopgørelse, hvis beløb CPL Imperial 2 allerede havde betalt. Kommissionen skulle kun godkende efteropkrævning af beløbene ifølge denne opgørelse, såfremt disse beløb skyldtes. Den nøjagtige fastsættelse af de beløb, der er tale om, henhører under de nationale domstole.

47 Kommissionen har anført, at dette anbringende skal afvises, idet det ikke nærmere er blevet forklaret, hvad det går ud på.

48 Det må fastslås, at dette anbringende klart savner grundlag.

49 Retten har nemlig fastslået, at det ikke er Kommissionens opgave at fastlægge det beløb, der skal efteropkræves, idet det er den nationale ret, der har kompetence til at afgøre spørgsmålet om lovligheden af den italienske forvaltningsakt, hvorefter tolden skal efteropkræves.

50 Retten har fastslået, at Kommissionen blot besvarede de italienske myndigheders anmodning vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79. Den tog i den anfægtede beslutning ikke stilling til det beløb i indførselstold, der var forfaldet til betaling, og som de italienske myndigheder havde henvist til. Kommissionen overtog blot de italienske myndigheders beløbsangivelse og foretog således ikke nogen beregning af det beløb, som de italienske myndigheder havde fastlagt, og gav heller ikke nogen begrundelse for dettes størrelse.

51 Herefter skal det fjerde anbringende forkastes.

Det femte anbringende

52 Appellanterne har med det femte anbringende gjort gældende, at medlemsstaterne i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1677/98 af 29. juli 1998 om ændring af forordning nr. 2454/93 (EFT L 212, s. 18) uden godkendelse fra Kommissionen kan undlade at foretage efteropkrævning af told, når det skyldige beløb er under 50 000 ECU, hvilket er tilfældet i denne sag. Ifølge denne forordning skal appellanterne endvidere underrettes og høres, før et afslag herpå vedtages.

53 Der skal henvises til artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der ifølge samme reglements artikel 118 finder anvendelse på forhandlingerne for Dom-

stolen i sager, der angår appel af en afgørelse fra Retten, og hvorefter nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

54 Den argumentation, appellanterne har fremført i tilslutning til det femte anbringende, er først blevet fremført i replikken under appelsagen, og da forordning nr. 1677/98 blev vedtaget og offentliggjort før appelskriftets indgivelse, skal det femte anbringende afvises.

55 Det følger af de anførte grunde, at de anbringender, som appellanterne har fremført til støtte for appellen, skal afvises eller forkastes. Appellen skal derfor forkastes i henhold til procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

56 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, der efter samme reglements artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har

nedlagt påstand herom, og da appellanterne har tabt sagen, pålægges det dem at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **CPL Imperial 2 SpA og Unifrigo Gadus Srl betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 9. december 1999.

R. Grass — Justitssekretær

D.A.O. Edward — Formand for Fjerde Afdeling